

ÁFRA PIROSKA

Hangulat

Tavaszi szelíd virágok,
Bús szívemhez oly jól illetek,
Elhaló bíbor sugárban
Tündöklő reményre lelek.
Szél vet árnyat vérpiros ajkaimra,
Könnyű álom szó látszat-kincseket.
Orgona ágán ringatózva csodás érzés
Gondolatban együtt lenni veled....
Ég és föld között távoli szép tó,
Tükröd ezüstszínű folyó legyen!
Elgyengít a távolság, ha egykor
Szíved oly nagyon szeretett.
Kövesd szemeddel az erdőt, a nap sugarát,
Hozd közel magadhoz a vágyak fájó szavát!
Eljössz-e velem oda, hol a könny-vizű forrás
halkan zokog?
Hol szerelmesek bújnak össze, s csodára várva
Felhőtlenül boldogok...
Tavaszi szelíd virágok,
Bús szívemhez oly jól illetek,
Illatozó lila violák kelyhén
Csend... beszédes, néma csend remeg.

Hitem...

Hervadt fák csüggedt ágai várnak
Messzeségbe néző, megújuló csodákat.
Pipacsok lengnek pirosan a réten,
Fénylő napsugárral dacolva, kevélyen.
Életre kelnek árnyak, forró vágyak,
Őszi illatokban csak téged imádlak.

Éreztelek egykor patakcsobogásban,
Láttam az arcod nyíló rózsaszálban.
Megszülettél újra szívem rejtett mélyén,
Képzoletem szárnyán, tündöklő reményén.
Láttalak, mint vándort, menni út porában,
Kerestelek titkon, fűben és virágban.

Hallottam a hangod madarak dalában,
Hittem, nagyon hittem a szerelmed szavában.
Magasba emeltél, majd földre ejtettél,
Örök ígéretből feledéssé lettél.
Hallottam a hangod tiszta álmodásban,
Hittem, nagyon hittem a tőled várt csodában!

Álmodozók

Két szemed könnyében hány szivárvány fér el?
Az őszi ragyogásban mennyi elmúlás?
A lélek árnyából felvillan-e egyszer az
Aranyszínű nyár?

És amikor minden nyugodni tér,
Kell-e még a halkuló remény, vagy
Hamujába szunnyad az érzés,
Mint tűnő, csalfa fény?

Bocsásd meg, ha néha hallgatag vagyok,
Ha csak némán, a gondolataimban barangolok!

Ha kereslek is, melletted érzem magam,
És ha nem érlek el, fáj, hogy nem talál szívem szavam.

Két szemed fényében hány szivárvány fér el?
Az őszi ragyogásban mennyi elmúlás?
A bársonyos égre írom létünk csillogó tavaszát.

A futó szavak csöndje majd értelmet nyer talán,
S ha a csillagok alszanak kéken, együtt álmodunk tovább.

Mi a szeretet...

Mi a szeretet? Ha szememre teszed hűs kezed,
Ha álmoképet varázsolsz, mint könnyűn lebegő,
Kéklő fellegek?

Mi a szeretet? Aranyló csillogás, lila sóhajú
Fürtös orgonaág? Könnyes üvegkő az út porán,
Felvillanó kincs a percek bársonyán?

Mi a szeretet? Egy örök, nagy titok?
Az esti fák közt alvó nap, mely az égen
Fényesen ragyog?

Mi a szeretet? Ha újraélek veled boldog
Örömperceket? Mondd! Mi legyenek neked?
Tán egy virág, kinek szirma csak szívedért remeg?
Ki virít, s elhervad, ahogy az ezüst idő pora leperereg?

Mi a szeretet? Emlékek képe a sötét, langy homályban?
Sértett, vérző szív fájdalma a piros színű leplet öltő nyárban?

Mi a szeretet? Ahol összeérnek a végtelen világok, s talán
Nem lesz már sehogy... mégis csillogni vágyunk,
Mint gyémántok, melyek csiszolatlanok?

Mi a szeretet? Egy találkozás, kihez köt már rég szelíd vonzalom?
S könnytelen pillantásától száll rád boldog, édes nyugalom?!

Mi a szeretet? Ha sok-sok szépet adsz, s cserébe te is mindig
Valami csodálatosat kapsz?
Egy felgyöngyöző mosoly a lélek tavaszán,
Harmatcseppek ívén szálló csillagvirág.

Mi a szeretet?

Amikor arcunkra langyos eső csepeg,

S a szív megszólal: „Tovább nem megyek...”

Talán...

Az ősz csöndje kedves, lélegezd be a csodát!

A narancs, sárga, piros leveleket

Szívem vérével írom át.

Bár azt mondják, ősz egyenlő: elmúlás.

De gyümölcsöt is érlel ő, virágot fakaszt,

S lelkednek ad csillogó, új tavaszt.

Halmozz hát ekkor is kincsre kincseket,

Mikor a szomorú szemű néma táj

Hullámozó szárnyával feléd integet!

Repülni tanít a halvány, csalfa fény,

Szemtől-szemben az emberrel

Rejteget ezernyi új reményt.

A pillanatnak élj!

Érezd, hogy fényes hajadon játszik kezem!

Ne bánd, hogy élted a sors dobálja

Hánykolódó tengereken!

Ha bánt is, kiben hittél, tedd jóvá önmagad!

Hamis szavakért cserébe te mégis szeretet adj!

Az ősz csöndje kedves, lélegezd be a csodát!

Mese ez mind?! Az talán...

De képzeld, hogy nem ér el még hozzád

a néma, bús magány!

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>